

[ Из писмо на Хаджи Димитър до  
Панайот Хитов, Букурещ, 5 март,  
1868 г./

"...Кого ли трябва да обичаме? На кого ли трябва да се вайкаме, да са питаме? Най-паче кога ли трябва да са споразумейме за нашата свобода? Нали пак помежду си и помежду нашите братя; кого ли боли нашата рана; когато ний помежду си не са трудим да си намерим лекът..."

[ Из словото на Хаджи Димитър при  
полагане на клетвата в Петрушан/

"... Колкото и да сме, ние сме решени да минем на нашето поробеното отечество. Нашата цел ще бъде не да превземем Цариград, а да покажем на братята си как се умира за България. Нека всеки знае, че и нашите кости са в състояние да принесат своята полза..."

[ в. "Левант Херолд",  
2 август 1868 г./

"... Четата се бранеше отчаяно, но неприятелите бяха многобройни и имаха най-добри позиции, та затова съвършено разбиха Хаджидимитровата чета..."

[ в. "Куриер" д.Ориент", Цариград,  
18 юли 1868 г./

"... И от двете страни битката станала със жестоко упорство. Борбата се продължила повече от пет часа. Хаджи Димитър, тежко ранен, насмалко щял да падне в ръцете на турските войници, но, въоръжен с револвера си, той се борил до последната минута с една Храброст, достойна за друго време. Най-после той паднал..."